

Arrest

nr. 124 096 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijk Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 De Raad stelt ambtshalve de laattijdigheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

1.2 Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de

Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 26 november 2013. Rekening houdend met de termijn van dertig dagen diende het verzoekschrift uiterlijk op 26 december 2013 te worden ingediend. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 31 december 2013 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

1.3. Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet bij beschikking aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 3 februari 2014 het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

1.4. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 25 maart 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 3 februari 2014 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat de advocaat de bestreden beslissing effectief in handen gekregen heeft op 2 december 2013, zijnde de datum van eigenlijke kennisname, en het verzoekschrift ingediend heeft op 31 december 2013 waardoor het beroep tijdig is ingediend. De verwerende partij vraagt de toepassing van de wet.

1.5. De verzoekende partij betwist als dusdanig niet dat de bestreden beslissing haar werd betekend op 26 november 2013 – en dergelijk standpunt vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier – en betwist evenmin dat het verzoekschrift slechts op 31 december 2013 bij de Raad werd ingediend. Zij geeft enkel aan dat haar raadsman de bestreden beslissing slechts op 2 december 2013 van verzoekende partij heeft ontvangen en geeft aan dat laatstgenoemde datum relevant dient te zijn voor de termijnberekening zoals opgenomen in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dergelijk betoog kan evenwel niet worden gevolgd. De Raad wijst erop dat de betrokken termijn overeenkomstig laatstgenoemde wetsbepaling aanvangt *“na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht”* en niet na de datum waarop de advocaat van de verzoekende partij de bestreden beslissing heeft ontvangen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij het moment van het ter kennis brengen van de bestreden beslissing aan haar advocaat bovendien zelf

bepaalt en te dezen zodoende bezwaarlijk elementen aanvoert waaruit het bestaan van overmacht in haren hoofde zou kunnen blijken.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist dat zij haar verzoekschrift laattijdig heeft ingediend, en dat zij met haar betoog geen overmacht aanvoeren, laat staan aantonen.

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET